

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Koło, dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kole I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Winiarska

Protokolant: p.o. sekr. sąd. Anna Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r. w Kole

**na rozprawie sprawy z powództwa Gminy Miejskiej K.- Zarządu (...)
w K.**

**przeciwko K. P., R. P. (1), B. B. (1) oraz małoletnim D. P. (1), D. P. (2), D. P. (3) w imieniu których
działają rodzice K. P. i R. P. (1)**

- o eksmisję

I. Nakazuje pozwany K. P., R. P. (1), B. B. (1), D. P. (1), D. P. (2), D. P. (3), aby opróżnili, opuścili wraz z rzeczami i osobami prawa ich reprezentującymi i wydali powodowi lokal mieszkalny położony w K. przy ul. (...).

II. Orzeka o uprawnieniu pozwanych K. P., R. P. (1), D. P. (1), D. P. (2), D. P. (3) do lokalu socjalnego.

III. Nakazuje wstrzymanie wykonania orzeczenia eksmisji wobec pozwanych K. P., R. P. (1), D. P. (1), D. P. (2), D. P. (3) do czasu zaoferowania przez Gminę K. zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

IV. Zasądza od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kole na rzecz adwokata T. G. kwotę 295,20 zł. brutto tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu.

V. Odstępuje od obciążenia pozwanych kosztami procesu poniesionymi przez powoda.

Sędzia

Elżbieta Winiarska

UZASADNIENIE

Dnia 12 stycznia 2017 roku powódka Gmina Miejska K. – Zarząd (...) wniosła o nakazanie pozwany: K. P., R. P. (1), B. B. (1) oraz małoletnim D. P. (1), D. P. (2) oraz D. P. (3), aby opuścili i opróżnili z osób i rzeczy reprezentujących ich prawa lokal mieszkalny położony w K. przy ul. (...) i wydali go powodce. W uzasadnieniu powódka podała, że pozwani dysponują przedmiotowym lokalem, stanowiącym przedmiot jej własności, bez tytułu prawnego. W dniu 27 października 2016 roku pozwani otrzymali od Burmistrza Miasta K. pismo, w którym odmówiono im zawarcia umowy najmu, a jednocześnie wezwano ich do jego dobrowolnego opuszczenia. Następnie, w listopadzie 2016 roku, K. i R. P. (1) zwrócili się do Urzędu Miasta i Gminy K. ws. wszczęcia procedury mieszkalnej i lokalu mieszkalnego. Otrzymali decyzję odmowną, albowiem właściciel nie znalazł podstaw prawnych do przydzielenia pozwanym opisanego wyżej lokalu. Dnia 13 grudnia 2016 roku Zarząd (...) w K. ponownie wezwał pozwanych do dobrowolnego opuszczenia lokalu. Wobec postawy pozwanych, po ponownym przeanalizowaniu sprawy, Urząd Miasta i Gminy K. podtrzymał swoje stanowisko.

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa, a w razie uznania, iż jest ono zasadne – o przyznanie im prawa do lokalu socjalnego. Podali, że niegdyś mieszkali w lokalu, którego dotyczy powództwo w przedmiotowej sprawie, tj. położonego przy ul. (...) w K., z którego następnie zostali usunięci przez powoda. Następnie Sąd Rejonowy w Kole przywrócił im władanie tymże lokalem, do którego jednak nie wrócili. Od tamtego czasu jednak nieprzerwanie opłacają czynsz, który jest przyjmowany przez powódkę, uregulowali również opłaty za zużycie wody. Wielokrotnie zwracali się do powódki z prośbą o zawarcie umowy najmu na to mieszkanie, jednak otrzymywali decyzje odmowne. Pozwani wskazali nadto na swoją trudną sytuację rodzinną, zdrowotną i finansową. Wywiedli, że zamieszkują w mieszkaniu o powierzchni 48 m² należącym do R. P. (2), a wraz z nimi w lokalu tym zamieszkuje dwóch braci K. P..

Na rozprawie w dniu 30 marca 2017 roku powód wskazał, że pozwani zajmują lokal bez tytułu prawnego, w związku z czym nie są lokatorami i nie podlegają ochronie. Przyznanie im przedmiotowego lokalu byłoby dla nich uprzywilejowaniem, bowiem na tego typu lokale tworzą się kolejki oczekujących. Gmina składała początkowo propozycję najmu innego lokalu, jednakże pozwani zainteresowani byli wyłącznie tym objętym pozwem. Pozwany K. P. podniósł natomiast, że zawarł z burmistrzem ustną umowę, zgodnie z którą nabył uprawnienie do zajęcia lokalu przy ul. (...) z chwilą wyprowadzenia się z niego poprzedniego lokatora - K. Ż., który pozostawił mieszkanie w bardzo złym stanie, wobec czego pozwany zmuszony był ponieść koszt remontu. Przyznał, że gmina proponowała mu dwa lokale – jeden o powierzchni 26 m², natomiast drugi – ok. 34 m², podczas gdy lokal objęty pozwem liczy 64 m². W opinii pozwanego zaproponowane przez gminę lokale zastępcze są zbyt małe dla siedmioosobowej rodziny, w tym dla niepełnosprawnego dziecka. Pozwany oświadczył, że miesięcznie płaci za lokal kwotę 350,00 zł i obecnie nie ma żadnych zaległości. Podał, że jego córka, B. B. (1), wyszła za mąż i wyprowadziła się do Niemiec. Przyjeżdża do Polski raz na trzy miesiące i wówczas zatrzymuje się u rodziców.

W piśmie procesowym z dnia 18 maja 2017 roku pozwani podnieśli, że w przypadku uwzględnienia powództwa żądają przyznania im prawa do lokalu socjalnego z uwagi na fakt, że w świetle zasad współżycia społecznego jest to szczególnie usprawiedliwione. Podali, że w skład wielodzietnej rodziny pozwanych wchodzi osoba z orzeczeniem o niepełnosprawności (tj. małoletni D. P. (1)), najmłodsze dziecko – D. P. (3) – zapadł na zaćmę obu oczu, wobec czego wymaga hospitalizacji i leczenia operacyjnego, natomiast pozwany K. P. choruje na białaczkę. Pozwana R. P. (1) nie jest w stanie podjąć pracy zarobkowej z uwagi na konieczność opieki nad dziećmi. Pozwani podnieśli również, że zaproponowany przez gminę lokal zastępczy nie posiadał dostępu do łazienki, co uniemożliwiało zamieszkanie w nim z dzieckiem niepełnosprawnym.

W toku postępowania powódka dążyła do ugodowego załatwienia sporu, oferując – pismem z dnia 11 lipca 2017 roku – pozwanym lokal zastępczy położony przy ul. (...) w K., wyposażony w łazienkę i toaletę. Pozwani nie zgodzili się jednak na takie rozwiązanie, podnosząc, że zaproponowany przez gminę lokal jest bardzo zniszczony, wymaga remontu, a nadto jest wyposażony w piece kaflowe i kuchnię węglową, co negatywnie wpłynęłoby na stan zdrowia całej rodziny, a w szczególności dwójki chorych dzieci. Standard i warunki istniejące w proponowanym lokalu uniemożliwiają zamieszkanie w nim, a tym samym jego przyjęcie w ramach ugody.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka Gmina Miejska K. jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w K. przy ul. (...), który znajduje się w zarządzie Zarządu (...) w K..

/dowód: statut Zarządu (...) w K. – k. 8-14, uchwała Rady Miejskiej w K. z dn. 23.06.2003 r. – k.7/

Przedmiotowe mieszkanie zajmowane było pierwotnie przez K. Ż., który wyprowadził się do lokalu socjalnego położonego w miejscowości P.. Wówczas pozwani objęli to mieszkanie w posiadanie. Formalnie jednak rodzina P. nigdy nie dostała przydziału na przedmiotowy lokal. K. P., jak i ustanowiony dla niego kurator, usiłowali porozumieć się z Burmistrzem Gminy K. w celu formalnego uregulowania takiego stanu rzeczy, do porozumienia jednak nigdy nie doszło.

/dowód: zeznania pozwanego K. P. – k. 124 v.-125, zeznania świadka R. B. (1) – k. 124

W dniu 14 listopada 2014 roku pozwani zostali wyeksmitowani z mieszkania położonego przy ul. (...) w K..

/dowód: zeznania świadka R. B. (1) – k. 124

Sąd Rejonowy w Kole Wydział I Cywilny, na mocy wyroku z dnia 31 maja 2016 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt I C 1137/15, przywrócił R. P. (1), K. P. oraz małoletnim: D. P. (1), B. P. (obecnie B.), D. P. (2) oraz D. P. (3) posiadanie lokalu mieszkalnego położonego w K. przy ul. (...), zobowiązując Gminę (...) Zarząd (...) w K. do wydania powodom kluczy. Wyrok ten został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny orzeczeniem z dnia 21 października 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I 1Ca 328/16.

/dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Kole z dnia 31.05.2016 r., I C 1137/15 – k. 119, wyrok Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 21.10.2016 r. – k. 120/

W dniu 24 października 2016 roku w K. sporządzony został protokół odbiorczy lokalu mieszkalnego, zgodnie z którym Zarząd (...) w K. przekazał R. P. (1) jeden komplet kluczy do lokalu mieszkalnego zlokalizowanego w K. przy ul. (...).

/dowód: protokół odbiorczy lokalu mieszkalnego z dnia 24.10.2016 r. – k. 118/

Pismem z dnia 27 października 2016 roku Burmistrz K. odmówił pozwanym zawarcia umowy najmu lokalu położonego przy ul. (...) w K.. Jednocześnie pozwani, wobec zajmowania lokalu bez tytułu prawnego, zostali wezwani do jego opuszczenia w terminie 7 dni od daty otrzymania przedmiotowego pisma.

/dowód: pismo Burmistrza K. z dnia 27.10.2016 r. – k. 15, 96/

Pismem z dnia 4 listopada 2016 roku pozwani wnieśli do Burmistrza Miasta K. o zawarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego w K. przy ul. (...). Tożsama prośba została skierowana również do Rady Miasta i Gminy w K. pismem z dnia 9 listopada 2016 roku.

/dowód: wniosek o zawarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego z dnia 04.11.2016 r. – k. 91, wniosek o zawarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego z dnia 09.11.2016 r. – k. 92/

Pismem z dnia 28 listopada 2016 roku, Burmistrz K. poinformował pozwanych, że Radni Rady Miejskiej nie znaleźli podstaw prawnych do podjęcia decyzji o przydzieleniu im wskazanego lokalu. W odpowiedzi pozwani złożyli do Rady Miasta i Gminy w K. ponowny wniosek o zawarcie umowy najmu.

/dowód: pismo Burmistrza K. z dnia 28.11.2016 r. – k. 16, 94, ponowny wniosek o zawarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego z dnia 05.12.2016 r. – k. 93/

Wobec bezskutecznego upływu terminu wyznaczonego na opuszczenie lokalu, pismem z dnia 13 grudnia 2016 roku, pozwani zostali ponownie wezwani do dobrowolnego opuszczenia i wydania lokalu w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Wezwanie zostało skutecznie doręczone na adres pozwanych w dniu 15 grudnia 2016 roku.

Pismem z dnia 29 grudnia 2016 roku Burmistrz K. podtrzymał wcześniejsze stanowisko, ponownie informując, że nie istnieją podstawy do zawarcia umowy najmu w trybie szczególnym.

/dowód: pismo z dnia 13.12.2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 17-18, pismo z dnia 29.12.2016 r. – k. 19, 95/

Następnie, wobec ponownego pisma pozwanych, opatrzonego datą 5 stycznia 2017 roku, Burmistrz K. – pismem z dnia 23 stycznia 2017 roku – poinformował, że Komisja Mieszkaniowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko o odmowie zawarcia z pozwanymi umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego w K. przy ul. (...).

/dowód: pismo z dnia 23.01.2017 r. – k. 97/

Wobec postawy Gminy pozwani zwrócili się z prośbą o pomoc do Rzecznika Praw Obywatelskich.

/dowód: pismo (...) z dnia 01.03.2017 r. – k. 42/

Pozwany K. P. chorował na białaczkę. Obecnie cierpi z powodu osteoporozy. Konieczna jest operacja. W czerwcu 2017 roku został poddany zabiegowi przepychania żył. Na skutek powikłań utworzył się tętniak i niezbędną było zoperowanie nogi. Jest ubezpieczony w Niemczech, nie płaci za leczenie swoje ani dzieci. Z uwagi na chorobę nowotworową obecnie otrzymuje rentę chorobową w kwocie 650 euro, jednak od 1 stycznia 2018 roku przechodzi na rentę rodzinną, której wysokość wyniesie 1.260,00 zł.

Pozwana R. P. (1) nie pracuje. Została poddana ginekologicznej usunięcia macicy z uwagi na guzy. Obecnie guzy rozprzestrzeniły się na jajniki. Miała również problemy z poruszaniem się z uwagi na uszkodzenie kolana IV stopnia.

Małżonkowie mają obecnie na utrzymaniu troje małoletnich dzieci – D. P. (1) (17 lat), D. P. (2) (16 lat) oraz D. P. (3) (10 lat).

D. P. (1) jest osobą z orzeczonym stopniem niepełnosprawności. Nie widzi w ogóle na lewe oko, na prawe zaś widzi w 5-10%. Obecnie uczęszcza do II klasy liceum zaocznego. Jest w jednej klasie z D. P. (2), który mu pomaga w funkcjonowaniu.

Małoletni D. P. (3) zapadł na ząbcę dziecięcą obu oczu, która wymagała hospitalizacji oraz leczenia operacyjnego. Przebył dwie operacje oczu. Na skutek choroby widzi w stopniu minimalnym. Uczęszcza obecnie do IV klasy szkoły podstawowej.

Obecnie pozwani K. P., R. P. (1), D. P. (1), D. P. (2) i D. P. (3) zamieszkują w lokalu położonym przy ul. (...), będącym przedmiotem współwłasności R. P. (2) oraz S. P., tj. braci pozwanego K. P.. Mieszkanie to ma powierzchnię ok. 40 m². Jego właściciele pracują w Niemczech. R. P. (2) wraca do Polski co trzy tygodnie, a jego pobyt trwa kolejne 2 tygodnie. Pozwani partycypują w opłacaniu rachunków w tym mieszkaniu. Do użytku mają jeden pokój, kuchnię i korytarz. Śpią na materacach. To w tym mieszkaniu znajduje się obecnie centrum życiowe rodziny – gotują w nim obiady, robią pranie itd. Mimo iż pozwany K. P. znajduje się w posiadaniu klucza do spornego lokalu przy ul. (...), to soi ono puste i jest nieużywane. Pozwani nie posiadają uprawnienia do zamieszkania w żadnym innym lokalu.

Pozwana B. B. (1) (z domu P.) wyszła za mąż i wyprowadziła się od rodziców. Obecnie mieszka w Niemczech. W listopadzie 2017 roku zabrała część swoich rzeczy z mieszkania wujków, położonego w K. przy ul. (...), pozostawiając prezenty ślubne, które jednak ma zamiar zabrać podczas następnej wizyty.

/dowód: dokumentacja medyczna – k. 89-90, zeznania pozwanego K. P. – k. 124 v.-125, zeznania świadka R. B. (1) – k. 124, zeznania świadka R. P. (1) – k. 125/

Pozwani uiścili czynsz za zajmowany lokal: w dniu 29 listopada 2016 roku w kwocie 403,00 zł, w dniu 21 grudnia 2016 roku w kwocie 350,00 zł, w dniu 17 stycznia 2017 roku w kwocie 340,00 zł, w dniu 17 lutego 2017 roku w kwocie 350,00 zł oraz w dniu 13 marca 2017 roku w kwocie 350,00 zł, w dniu 18 kwietnia 2017 roku – 350 zł, w dniu 16 maja 2017 roku – 313 zł, w dniu 20 czerwca 2017 roku – 224,79 zł. Uregulowali również należność za zimną wodę. Lokal nie ma obecnie żadnych zadłużeń.

/dowód: pokwitowania przelewów – k. 43, 99, rozliczenie zimnej wody – k. 44, 101, potwierdzenie salda na dzień 31.05.2017 r. – k. 102/

Co do zasady Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanych K. P. oraz R. P. (1). Na walor wiarygodności zasługiwały one zwłaszcza w części dotyczącej sytuacji rodzinnej i zdrowotnej pozwanych, w tym małoletnich D. P. (1) oraz D. P. (3). Okoliczności te znajdują swoje potwierdzenie w zeznaniach świadka R. B. (1) oraz dokumentacji medycznej

przedłożonej w toku postępowania. Bezsporne było przy tym, że obecnie pozwany K. P. dysponuje kluczami do lokalu mieszkalnego przy ul. (...).

Sąd uznał za wiarygodne także zeznania świadka R. B. (1), albowiem były jasne, logiczne i szczerze, a nadto znajdowały swoje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd dał wiarę również dokumentom, zgromadzonym w toku postępowania. Ich autentyczność, moc dowodowa oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła wątpliwości Sądu, nie były również kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 222 §1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Powołana regulacja stanowi podstawę do żądania ochrony prawa własności w przypadku jego naruszenia za pomocą roszczenia windykacyjnego. Roszczenie to wynika bezpośrednio z prawa własności i powstaje w razie bezprawnego pozbawienia właściciela posiadania rzeczy. Należy podkreślić, iż roszczenie windykacyjne nie przysługuje właścicielowi jedynie w sytuacji, gdy osobie władającej rzeczą przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania nią.

W rozpoznawanej sprawie pozwani zajęli lokal przy ul. (...) w K. bez tytułu prawnego. Gmina K. zdołała dowieść, że jest właścicielem spornego lokalu z wszelkimi tego konsekwencjami. Bezsporne było przy tym, że klucze do mieszkania znajdują się w posiadaniu K. P.. Rodzina P. natomiast nie zdołała wykazać (zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c.), by przysługiwało jej jakiegokolwiek uprawnienie do władania nim, wobec czego powód miał więc prawo żądać od pozwanych, aby należący do niego lokal ten opróżnili, opuścili i wydali mu. Mając powyższe na uwadze należało orzec jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Jako iż w przedmiotowej sprawie żądanie powoda obejmowało wydanie lokalu mieszkalnego, to przy jej rozpoznawaniu należało uwzględnić regulacje szczególne zawarte w ustawie z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego. Powołana ustawa reguluje problem eksmisji z lokali mieszkalnych, a w szczególności wskazuje na przypadki i formy ochrony osób, wobec których zachodzą podstawy do orzeczenia eksmisji z lokalu mieszkalnego, dodatkowo wskazując niezbędne elementy wyroku nakazującego opróżnienie lokalu.

Stosownie do treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu.

Wykładnia powołanego przepisu, w kontekście przepisów całej powołanej ustawy, prowadzi do wniosku, że ochrona w nim przewidziana dotyczy wyłącznie osób, które były uprzednio lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy, tj. najemcami lokalu lub osobami używającymi lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. Ochrona ta nie przysługuje natomiast podmiotom, które nigdy nie dysponowały tytułem prawnym do zajmowania lokalu, w tym osobom, które objęły go samowolnie. W konsekwencji w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu mieszkalnego przez osobę, która samowolnie go zajmuje, sąd co do zasady nie wydaje orzeczenia w przedmiocie prawa do lokalu socjalnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 20 maja 2005 roku, III CZP 6/05).

Podstaw do przyznania osobom opróżniającym mieszkanie prawa do lokalu socjalnego nie można również upatrywać wprost w brzmieniu art. 24 powołanej ustawy, zgodnie z którym prawo do lokalu socjalnego nie przysługuje osobie, która samowolnie zajmuje lokal i wobec której sąd nakazał opróżnienie lokalu, chyba że przyznanie lokalu socjalnego byłoby w świetle zasad współżycia społecznego szczególnie usprawiedliwione. Prawidłowa interpretacja tego przepisu, z uwzględnieniem pozostałych przepisów ustawy, prowadzi bowiem do wniosku, że jest on adresowany do gminy, a

nie do sądu. Gmina może zawrzeć umowę najmu lokalu socjalnego także z osobą, która samowolnie zajmuje lokal, wobec której orzeczono jego opróżnienie, jeżeli zawarcie tej umowy byłoby w świetle zasad współżycia społecznego szczególnie usprawiedliwione (por. uchwała Sądu Najwyższego z 20 maja 2005 roku, III CZP 6/05).

Mając na uwadze powyższe rozważania, a także wysokość dochodu osiąganego przez rodzinę P., który nie pozwala na uznanie jej za rodzinę znajdującą się w niedostatku oraz niezdolną do zaspokojenia we własnym zakresie swoich potrzeb mieszkaniowych, Sąd co do zasady nie powinien orzec o ich prawie do otrzymania lokalu socjalnego. Skoro jednak chęć zapewnienia takiego lokalu eksmitowanej rodzinie – zarówno w toku postępowania, jak i przed jego zainicjowaniem – nieprzerwanie wyrażała gmina, a pozwani znajdują się w trudnej sytuacji rodzinnej z uwagi na niepełnosprawność D. P. (1), chorobę oczu D. P. (3) oraz problemy zdrowotne tak R. P. (1), jak i K. P., Sąd postanowił – orzec o uprawnieniu pozwanych: K. P., R. P. (1), D. P. (1), D. P. (2) oraz D. P. (3) do lokalu socjalnego. Orzeczenie w tym zakresie nie obejmowało pozwanej R. B. (2) (z domu P.) z uwagi na fakt, że wyszła za mąż, po czym opuściła dom rodzinny i zamieszkała w Niemczech. Konsekwencją orzeczenia o uprawnieniu do lokalu socjalnego jest wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez Gminę K. pozwanym oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, o czym orzeczono w punkcie III sentencji wyroku.

W punkcie IV sentencji Sąd zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kole na rzecz adwokata T. G. kwotę 295,20 zł brutto (tj. 240,00 zł + 23% VAT = 240,00 zł + 55,20 zł = 295,20 zł) tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu. Stawka należna pełnomocnikowi została obliczona zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

O kosztach procesu orzeczono – w punkcie V wyroku – na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze trudną sytuację rodzinną pozwanych, oraz fakt, iż muszą oni obecnie przede wszystkim generować środki finansowe na leczenie, Sąd nie obciążył ich kosztami procesu.

SSR Elżbieta Winiarska